А Баба-Яга не родилася бабою,
І Баба-Яга була молодою,
Самотність у лісі вважала розвагою,
Аж поки літа не пішли за водою.

А вже як пішли– то вона озирнулася
і раптом відчула таку печаль:
Дерева, і квіти, і просіки-вулиці
Старіють із нею і гірко мовчать.

А де ж те кохання,
А де ж те омріяне,
А де ж отой принц,
Що з самотності візьме?..
Коли розминаємось ми із мріями,
В нас теж визріває потроху "ягізм"...

А Баба-Яга відзначалась відвагою,
Вона ж на мітлі недаремно літа...
... Самотність усі ми вважаєм розвагою,
Аж поки опустять шлагбаум літа...